

Em dic Cristina Giménez, vinc de Tarragona i per alguna casualitat he tingut la sort de anar a Vitoria a representar Catalunya. En el text següent, he intentat fer un breu resum de tots els sentiments i emocions que he viscut aquests quatre dies a Barria, i, tot i ser un resum, és bastant llarg, ja que, com podreu deduir, poques paraules poden resumir tot el viscut aquests dies a Vitoria. El primer dia no sé exactament quin sentiment tenia; era un conjunt d'emocions que es podrien resumir en nervis, por i expectació pel que em podria trobar i quin tipus de gent serien els meus companys durant l'experiència. Tots aquests dubtes se'm van resoldre al primer segon de veure'ls a tots. Durant el trajecte tots vam riure i xerrar, i el viatge ens va servir de porta per presentar com érem; i tot això va fer que el trajecte fos d'anys i no pas d'hores, ja que, si més no per a mi, en arribar a Barria, ja els coneixia tant bé com si fóssim amics de tota la vida.

Un cop a casa —sí, he escrit casa, perquè Barria ja ha passat a ser casa meva— vam instal·lar-nos i presentar-nos a tots els altres joves d'arreu del país. Entre estones de treball, riure i milers d'experiències més, els dies van passar pràcticament volant i, no sé exactament com ja érem a divendres. Aquest dia era molt important, presentaríem tot el treball realitzat a la Conferència a les autoritats. Va sortir tal i com havia de sortir: fantàstic. Va ser meravellós i tots ho van fer perfecte. Semblava mentida que sols portéssim tres dies junts. Després de totes les felicitacions per part de companys, professorat i autoritats, vam tornar a casa per votar els delegats que aniran a Brussel·les a representar tots aquests companys no solament de Vitoria, sinó de tots els que van fer possible totes les idees que vam proposar-hi i exposar-hi i que malauradament no hi van poder assistir. A aquests delegats, els desitjo moltíssima sort, tot i que, francament, no els cal, ja que ben segur que ho faran perfecte.

I en un obrir i tancar d'ulls es va fer dissabte. Com podria definir dissabte? Un mar de plors i abraçades. No menteixo, no: érem com una família i tots aquells moments que vam viure junts entre totes les comunitats no passaran a l'oblit, ja que sé que tots tindrem un lloc al nostre cor per a tots els participants de la Conferència; i ja no dic participants, sinó companys i amics. Vaig començar la Confint amb un mar de nervis i emocions per acabar amb pràcticament un oceà de sentiments com orgull, amor, i amistat. Em sento molt afortunada i sé que, nosaltres, tots els catalans, canaris, gallecs, madrilenys i bascos, podem canviar el món si ens ho proposem. Per què ho sé? Ho sé perquè si tots ells han sigut capaços de canviar-me la vida tal i com ho han fet en quatre dies, per què no podrien canviar el futur amb anys i hores d'esforç? En resum, la Conferència ha estat un lloc per trobar amics, noves experiències i sobretot per canviar el món a poc a poc. Com deia el Manifest que entre tots vam redactar: *"sabemos que esto no quedará en simples palabras porque somos JOVENES UNIDOS ACTUANDO HACIA UN FUTURO SOSTENIBLE!"*

Voldria donar les gràcies també al professorat, monitors que van fer l'immens esforç d'organitzar-ho tot i de suportar-nos a tots; era mol difícil estar amb 101 joves d'arreu del país durant tantes hores. Moltíssimes gràcies a tots, mai no us oblidaré, amics.

Cristina Giménez